

O SRCU IN DUŠI Z MILENO MATKO IN JERNEJEM ZORCEM

ČLOVEK JE VEČ, kot se nam zdi na prvi pogled

Milena Matko je pred leti brez pomisleka zamenjala udobno, dobro situirano življenje za raziskovanje sebe, svojega srca in duše.

BESEDILO: MAJA GRILC // FOTOGRAFIJE: IGOR ZAPLATIL

Danes s partnerjem Jernejem Zorcem raziskujeta še naprej in pomagata številnim, ki so se na svoji poti znašli v slepih ulicah življenja. Obiskala sem ju v Novem mestu, kjer sta mi za konec podarila konkretno izkušnjo nju-nega dela, katerega rezultati so se pojavili že ob odhodu iz njunih prostorov! Obiskala ju je tudi naša urednica Lidija in zapisala svojo nepozabno izkušnjo s srčnima in predanima raziskovalcema poti, po katerih nas lahko pelje edino srce.

Imate že od malih nog širšo zaznavo stvari?

Milena: Svoje sposobnosti prinašam že iz davnin, iz preteklih življenj. V tem življenju sem imela kot otrok do določenih let zelo odprte zaznave, potem pa sem se zaradi raznih travm in vsega, kar sem doživljala, začela čedalje bolj zapirati. Pred leti, ko je tudi mene življenje pripeljalo na rob, sem se začela spet odpirati in potem je šlo zelo hitro. Zadnja leta še bolj zares spoznavam, koliko zaznav je v meni, koliko videnja, čutenja energij in vsega, kar nas dejansko obdaja. Avre, recimo, ne vidim, ampak vem ali čutim informacije. Tako je, kot da bi šla z dušo, s pametjo in telesom v neki spomin, v situacijo ali v neki dogodek.

Se to dogaja ves čas?

Milena: Če bi ves čas zaznavala vse, kar je okrog nas, bi me sesulo. Okrog nas je toliko bolečine, agresije – nasilja v resnici nad nežnostjo, srčnostjo, čutnostjo, da če bi vse to ves čas spuščala do sebe, ne bi mogla niti fizično prenesti tega, kaj šele psihično. Kadar delava, pa z Jernejem z ljubeznijo resnično dava vse od sebe, kar lahko.

Kaj ste počeli prej v življenju?

Milena: Nikoli si nisem mislila, da bom počela, kar počnem sedaj. Po izobrazbi sem magistra ekonomije, in preden sem začela poslušati svojo dušo, sem delala popolnoma druge reči. Imela sem dobro plačano službo v enem najboljših slovenskih podjetij, dobro izobraz-

«**<<<>>>**»
Smisel
trpljenja ni, da
trpimo, ampak da
pogledamo, zakaj
trpimo, in gremo
ven iz njega.

«**<<<>>>**»

Milena v tem času navdihuje rdeča barva, saj je to barva srca, ljubezni in življenja.

bo, razmišljala sem, da bi vpisala doktorat. Iz navideznega materialnega vidika je bilo moje življenje zelo v redu, vse je šlo v pravo smer.

Ampak?

Milena: (smeh) Ampak znotraj sebe sem bila iz dneva v dan bolj žalostna, obupana, prazna. Spraševala sem se, kakšen smisel ima dejan-

sko, da samo vstanem, grem v službo, pridem utrujena domov, še kaj naredim in je to vse. Razmišljala sem, da s tem nekaj ni v redu. Da do konca življenja ne morem tako živeti tako.

Pa potem?

Milena: Začele so me zanimati zgodbe o smislu življenja, zakaj smo sploh tukaj, ali de-

Milena in Jernej se pri svojem delu odlično dopolnjujeta.

jansko res obstaja duša. Ali zares obstaja nekaj več, kdo je ustvaril zemljo, rože ... to je kar nenadoma začelo vreti v meni in hotela sem priti do nekkih odgovorov. Po drugi strani pa mi ni šlo na področju odnosov. Prelomni trenutek se je zgodil, ko sem videla, da je čas, da se začnem ukvarjati s sabo ali pa bom obupala nad življenjem.

Je bilo težko začeti govoriti o drugačni zaznavi našega sveta?

Milena: Ni bilo preprosto. Ko sem se pred 15 leti začela bolj ukvarjati s tem, je bilo vse še tabu. Marsikdaj je tudi danes tako. Ljudem, ki prihajajo k nama in ki so že obiskovali delavnice in se ukvarjajo s sabo, s svojo dušo, berejo knjige, je še vedno velikokrat težko povedati kakšne stvari ali pa so za njih samo določene stvari sprejemljive. Treba je imeti notranjo moč, da si upamo o tem govoriti, pisati in tudi dejansko živeti drugačno realnost.

Česar bi se lahko torej bolj zavedali?

Milena: Materialnemu svetu dajemo večji poudarek, zato je ljudem težko dopovedati, da je duša tista, ki si izbere starše, spol, ime, s čim se bo zares ukvarjala. Da temu poslanstvu, svoji duši v resnici vse prilagodimo. Da je duša, lahko jo imenujemo tudi višji jaz, energija, notranje vodstvo, ljubezen, karkoli, tista, ki je v bistvu generalni direktor znotraj nas.

Ona je tisti šef, ki vse skupaj vodi, ki uporablja našo pamet, naša čustva, naše telo za to, da se lahko izrazi.

Vedno znova želim povedati ljudem, da od svoje duše nimamo kam pobegniti. Naša duša je z vsemi informacijami, ki jih ima in z vsemi spomini vedno z nami. Pa tudi če se preselimo na drug konec zemlje, je vse še vedno v nas in čaka, da se enkrat soočimo s tem in da plast za plastjo odkrivamo, razrešujemo in spoznavamo sebe.

Je res, da je v današnjih časih raziskovanje duhovnega dela nas samih in življenja veliko bolj dostopno kot prej?

Jernej: Ja, dejstvo je tudi, da je bilo veliko ljudi prek življenjskih situacij preprosto potisnjenih v to raziskovanje. Tako je tudi umetno ustvarjena kriza za nekaj dobra.

Milena: Ja, in več ljudi se ukvarja s tem, bolj se za vse odpira pot in širi na še več ljudi. Pravijo, da je trpljenje potrebno za rast, meni pa ta misel že od nekdaj ni všeč. Bolj se mi zdi, da je trpljenje posledica tega, ker nekaj odrivamo, ne sprejmemo.

Milena: Smisel trpljenja ni, da trpimo, am-

pak da pogledamo, zakaj trpimo in gremo ven iz njega. Trpljenje samo po sebi tudi ni smiselno, če ga ne razrešimo in če

ga ne zaključimo. Ljudje pa velikokrat naredimo tako, da neke zgodbe ne zaključimo, ampak gremo samo v nadaljevanje. Tako lahko zamenjamo službo, partnerja, kraj bivanja, pa se nam vseeno zgodi, da že čez nekaj mesecev živimo zelo podobno (nezadovoljno) življenje kot prej. Pri tem pa odrivamo svojo dušo, odrivamo

lepoto življenja, svojo strast, življenje, svojo navdušenost. Če iz tega trpljenja ne nastane čudovit biser, če tega bisera ne opazimo, ne občudujemo in nismo sposobni biti srečni, potem trpljenje nima smisla.

Res je očitna naša nagnjenost, da se ukvarjamo s »slabim«.

Milena: Velikokrat govorimo samo o težavah, problemih, hkrati pa ne vemo tudi, česa vsega smo zares sposobni. Koliko talentov, koliko darov je v nas, koliko srčnosti, moči, lepote. Tega se največkrat ne zavedamo. Ljudje tudi lepih stvari ne vemo o sebi. Zdi se mi, da se mnogokrat tudi bojimo kazni.

Jernej: Vsak najbolj kaznuje sam sebe. Najhuje je tisto, kar človek naredi sam sebi.

Milena: Ja, kazni z duhovnega vidika v resnici ni. To, da smo grešniki, da moramo opravljati pokoro, ni res. Bolezen, prometna nesreča, slabi odnosi niso kazni, ampak globoko sporočilo naše duše, da nekaj spremenimo v življenju. Če smo sposobni to videti tako, potem nismo uboge žrtve skozi življenje, ampak lahko nekaj storimo s tem, spremenimo sebe in življenje. Na dolgi rok je namreč življenje vedno pošteno, vedno pravično. Zato bomo tisto, česar nismo najbolje naredili, poskušali popraviti, vrniti energijo, poravnati stvari pozneje. Duša ohrani spomine in ni ji vseeno, kako živimo v telesu. Ko se tega zavedamo, se drugače odločamo tudi v življenju.

Se da pretresom izogniti?

Milena: Drobne stvari nam lahko predajo sporočilo, prebudijo neka čustva, misli, da bi se zazrli vase in vprašali, kaj se dogaja z nami. Problem je v tem, ker ljudje teh sporočil največkrat ne slišimo, jih spregledamo ali pa jih ne jemljemo resno. Navadno se nam drobne stvari ne zdijo dovolj pomembne. Velikokrat se ustavimo šele takrat, ko nas nekaj globoko pretrese, ko doživimo prometno nesrečo, bolezen, izgubo bližnjega ali službe. Ampak bolj ko se poglabljamo vase, bolj ko smo pozorni na vsakodnevna sporočila, manj teh pretresov naša duša potrebuje, da bi se začeli zavedati, kdo smo in kaj se nam dogaja.

Res nismo nikoli sami?

Milena: Ja. (smeh) Ljudje pa največkrat ravno takrat, ko smo v največji stiski, na to pozabljamo. Vsak človek ima svojega angela varuha in vodnika. Vodnik je tisti, ki že ima izkušnje z življenjem na zemlji, zato da lahko z najboljšimi nasveti pomaga in je zelo dobro usposobljen za to poslanstvo. Poleg teh dveh pa imamo lahko še kup drugih duhovnih pomočnikov. Lahko so mojstri, boginje, angeli in tudi naši predniki, živali ... ekipa je običajno pisana in močna in

se lahko po potrebi tudi spreminja. **Jernej:** Ljudje velikokrat povedo, da so na sprehodu po gozdu recimo doživeli kakšne 'čudne' misli in so jih kar odgnali od sebe. Zaradi strahov, da blodijo, da so čudni, niso dopustili 'filmu', da se odvije, in tako še vedno ne vedo, da so se v resnici končno odprli zaznavanju. A ta film je vedno zraven in prej ko mu dopustimo, da se odvije, prej bo stekla energija. Bolj ko se mu upiramo, več je tudi dejanskih težav v življenju. Ljudje bi zelo radi nadzirali življenje, ampak v resnici ga lahko samo sprejmemo.

Kako pa vemo, da smo prav razumeli sporočilo?

Milena: Tako da pride do nekega notranjega občutka, do neke razrešitve. Da znotraj sebe preprosto začutimo, da je nekaj šlo od nas stran, da se je nekaj spremenilo. Lažje dihamo ali pa se neki vzorci, ki so se nam ponavljali, preprosto prekinejo, jih preprosto ni več.

Kaj naredi sprejemanje duhovnega sveta v vsakodnevnem življenju?

Milena: Predvsem je lažje. Bistveno lažje je sprejemati in razumeti popolnoma vsakodnevne izkušnje in izzive, ki nam jih življenje postavlja na pot. Lažje je tudi razumeti, kaj se dogaja v drugi osebi, ko se začne, na primer, jeziti nate. Razumemo tudi, da se nam ni treba osebno vpeti v to dogajanje, saj gledamo zgodbo drugega človeka. Lažje sprejemamo odločitve in še marsikaj. V resnici je tako, da bolj poznaš duhovni svet, bolj si prizemljen v materialnem svetu. Stvari se hitreje odvijajo, hitreje razumeš, kaj se ti dogaja v odnosih, na službenem področju.

Jernej: V resnici je materialni svet preslikava notranjega sveta, in ne nasprotno. Skozi duhovnost potem bolj razumeš preslikavo in življenje.

Milena: In bolj ti je mar za dogajanje v družbi. Ni ti vseeno. Drugače začneš ceniti življenje in videti čudovitosti v majhnih stvareh. S spoštovanjem in ljubeznijo gledaš na bivanje na zemlji in na energijo, ki je to ustvarila. ■

Nova revija Jana na poti srca

Po več kot pol leta izhajanja naše nove revije Jana sem si želela, da bi enkrat šla na svetovanje tudi urednica Jane – moja želja je bila, da bi bila tokrat revija Jana v prvem planu, da bi bilo svetovanje namenjeno reviji in samo posredno meni. Izvedla sem za Mileno Matko in doživela pri Mileni in Jerneju, njenem partnerju in asistentu, nepozabno iz-

FOTOGRAFIJE: ALEKSANDRA SAŠA PRELESNIK

kušnje. Pripravljenih sem imela precej vprašanj: ali gremo v pravo smer pri poslanstvu revije, kdo so naši bralci, njihova starost, o rubrikah, vsebinah, energiji v uredništvu, tudi o lastništvu in nekdanji Jani, zdaj Zarji. Milena jih je skrbno zapisala, nato pa se je začelo svetovanje s pomočjo igranja vlog: »Metoda igranja vlog je svojevrstna simulacija, s katero najprej praktično pokažemo trenutno situacijo, nato pa poiščemo rešitve nastalih problemov, damo odgovore na vprašanja ter razkrijemo poslovne možnosti in nevarnosti. S tem v polnosti razumemo dejavnike, ki spodbujajo ali ovirajo uspešnost podjetja in najdemo najustreznejšo rešitev,« pravi Milena o tem, kako seansa za podjetja poteka. A seveda smo začeli najprej pri meni, mojih starših, moji dinamiki. Ampak bilo je super, saj sem veliko novega izvedela o mamini in očetovi strani in vse to mi bo še kako prišlo prav pri urejanju revije, Milena je rekla, rojevanju novega, velikega otroka. Ja, v družini moje mame se rojevajo veliki otroci. Po očetovi strani v sebi nosim zapis posredovanja znanja in predvsem modrosti čim večjemu številu ljudi. V tem bi se tudi lahko uresničila, v nasprotju z mojim očetom, ki vsega svojega poslanstva ni razvil, ga je pa del prenesel name. Ure so minevale, kot bi mignil, a kljub vsemu je bilo naporno, saj ti Milena tu in tam navzre tako neverjetne, a hkrati preproste besede, ki te ne zadenejo samo tam, ampak te spremljajo še dneve po svetovanju. In to je najlepši del, ko lahko s pomočjo terapevta odkrivaš, kdo si, kaj boš spremenil ... Globlje ko greš, boljše rešitve najdeš. Preden sem prišla na terapijo, me je zelo bolelo v ledvenem predelu, bolečina je bila na trenutke neznosna. Jernej mi je fizično na svojem telesu pravilno pokazal, kje me boli, opisal bolečino, in ne vem, ali boste verjeli, bolečina je naslednji dan popolnoma popustila. Novo revijo Jana čaka zanimiva pot, polna nalog in preizkušenj, da bo to revija, ki ji ljudje zaupajo, jih navdihuje, je pozitivnega duha in širokih misli. Vsak začetek je težak in tudi nam ni bilo nič prihranjeno. Razdelati sem morala tudi zaplet z revijo Zarja, staro Jano, z njihovo užaljenostjo in mojo slabo vestjo. Opravičila sem se ljudem, z Zarjo nehala tekmovati in se osredotočila na nove naloge, ki mi jih je prinesla globoka terapija.

Lidija Petek Malus, urednica revije Jana